

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca SSO Agnieszka Kędzierska

Protokolant staż. J. B.

w obecności Prokuratora del. do Prok. Okr. w Poznaniu Dobrawy Strzelec- Koplina

po rozpoznaniu w dniach 26 marca i 13 kwietnia 2018 r. sprawy o wydanie wyroku łącznego w stosunku do

T. W. (1) (W.)

urodz. (...) w Ś.,

syna R. i C. zd. U.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 lutego 2013 r. (sygn. akt **XVI. K. 270/12**) za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 15 kwietnia 2011 r. do 22 kwietnia 2011 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł; postanowieniem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 11 sierpnia 2014 r. karę grzywny zamieniono na 10 miesięcy po 20 godzin prac społecznie użytecznych; postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 grudnia 2017 r. karę grzywny zamieniono na karę pozbawienia wolności; karę tę skazany będzie odbywał od 25 maja 2020 r. do 2 lipca 2020 r.; postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 sierpnia 2017 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary pozbawienia wolności; karę tę skazany odbywa od 17 listopada 2017 r. do 17 listopada 2018 r.,

II. Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 14 listopada 2013 r. (sygn. akt **II. K. 1514/13**) za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popełnione w lutym 2011 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę 20 stawek dziennych grzywny po 20 zł; postanowieniem Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 29 grudnia 2014 r. karę grzywny zamieniono na zastępczą karę 2 miesięcy po 20 godzin prac społecznie użytecznych,

III. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 maja 2014 r. (sygn. akt **III. K. 150/14**) za przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 27 maja 2010 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; karę tę skazany odbył w okresie od 2 lutego 2015 r. do 16 listopada 2015 r.,

IV. Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 11 marca 2015 r. (sygn. akt **II. K. 210/15**) za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 17 lipca 2014 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby,

V. Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 3 sierpnia 2016 r. (sygn. akt **II. K. 159/16**) za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 12 marca 2016 r. na karę 250 stawek dziennych grzywny po 20 zł,

VI. Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 16 września 2016 r. (sygn. akt **VII. K. 429/16**) za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w okresie od 27 lutego 2016 r. do 7 marca 2016 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1 a i b k.k. łączy karę: 1 roku pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 lutego 2013 r. (sygn. akt XVI. K. 270/12) – pkt I, 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 14 listopada 2013 r. (sygn. akt II. K. 1514/13) – pkt II, 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 11 marca 2015 r. (sygn. akt II. K. 210/15) – pkt IV oraz 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 16 września 2016 r. (sygn. akt VII. K. 429/16) – pkt VI i orzeka karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy karę: 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł wymierzoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 lutego 2013 r. (sygn. akt XVI. K. 270/12) – pkt I, 20 stawek dziennych grzywny po 20 zł wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 14 listopada 2013 r. (sygn. akt II. K. 1514/13) – pkt II oraz 250 stawek dziennych grzywny po 20 zł wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 3 sierpnia 2016 r. (sygn. akt II. K. 159/16) – pkt V i orzeka karę łączną 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) zł;

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym pozostawia odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie XVI. K. 270/12 Sądu Okręgowego w Poznaniu od dnia 17 listopada 2017 r. do nadal;

5. na podstawie art. 572 k.p.k. odnośnie pozostałego, wymienionego wyżej w punkcie III skazania umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego;

6. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych, na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) – nie wymierza mu opłaty, zaś w części postępowania umorzono kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Agnieszka Kędzierska

Sygn. akt XVI. K. 32 / 18

UZASADNIENIE

W dniu 8 lutego 2018 roku, do Sądu Okręgowego w Poznaniu przekazano wszczętą z urzędu sprawę T. W. (1) o wydanie w stosunku do tego skazanego wyroku łącznego.

Sąd ustalił co następuje:

T. W. (1) został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 lutego 2013 r. (sygn. akt **XVI. K. 270/12**) za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 15 kwietnia 2011 r. do 22 kwietnia 2011 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł; postanowieniem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 11 sierpnia 2014 r. karę grzywny zamieniono na 10 miesięcy po 20 godzin prac społecznie użytecznych; postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 grudnia 2017 r.

karę grzywny zamieniono na karę pozbawienia wolności; karę tę skazany będzie odbywał od 25 maja 2020 r. do 2 lipca 2020 r.; postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 sierpnia 2017 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności; karę tę skazany odbywa od 17 listopada 2017 r. do 17 listopada 2018 r.;

II. Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 14 listopada 2013 r. (sygn. akt **II. K. 1514/13**) za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popełnione w lutym 2011 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę 20 stawek dziennych grzywny po 20 zł; postanowieniem Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 29 grudnia 2014 r. karę grzywny zamieniono na zastępczą karę 2 miesięcy po 20 godzin prac społecznie użytecznych;

III. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 maja 2014 r. (sygn. akt **III. K. 150/14**) za przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 27 maja 2010 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; karę tę skazany odbył w okresie od 2 lutego 2015 r. do 16 listopada 2015 r.;

IV. Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 11 marca 2015 r. (sygn. akt **II. K. 210/15**) za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 17 lipca 2014 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, postanowieniem Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 28 listopada 2017 r. sygn. akt II Ko 1397/17 zarządzono wobec skazanego wykonanie warunkowo zawieszanej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 11 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 210/15, postanowienie to jest nieprawomocne;

V. Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 3 sierpnia 2016 r. (sygn. akt **II. K. 159/16**) za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 12 marca 2016 r. na karę 250 stawek dziennych grzywny po 20 zł;

VI. Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 16 września 2016 r. (sygn. akt **VII. K. 429/16**) za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w okresie od 27 lutego 2016 r. do 7 marca 2016 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; wykonanie tej kary zostało wstrzymane postanowieniem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 5 lipca 2017r. – na czas trwania postępowania o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności, postępowanie to zostało zakończone z przyczyn formalnych (skazany nie uiścił opłaty od wniosku) – sygn. akt VIII.Ko.2888/17; kara pozbawienia wolności jest wprowadzona do wykonania – skazany będzie ją odbywał w okresie od 17 listopada 2018r. do 15 maja 2020r.

Poza powyższymi skazaniami, T. W. (1) karany był wielokrotnie w przeszłości – głównie za przestępstwa przeciwko mieniu.

Skazany T. W. (1) ma 63 lata, ma wykształcenie wyższe – z zawodu jest inżynierem mechanikiem. Skazany jest żonaty, ma czworo dzieci, jedno z wcześniejszego małżeństwa i trzy z nieformalnego związku. Na troje dzieci jest zobowiązany alimentacyjnie w kwocie 1000 zł miesięcznie, z tego tytułu posiada zadłużenie. Obecnie przebywa w Areszcie Śledczym w C., gdzie od 17 listopada 2017 r. odbywa po raz kolejny karę pozbawienia wolności. Jedynie na czas niniejszego postępowania o wydanie wyroku łącznego został przetransportowany do Aresztu Śledczego w P..

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary jest pozytywne. Skazany jest zatrudniony nieodpłatnie w systemie bez konwojenta, w (...) hospicjum. Wykazuje się wysoką samodyscypliną, z nałożonych obowiązków wywiązuje się bardzo dobrze, w miejscu pracy posiada opinię dobrego pracownika.

T. W. (1) stosuje się do wymagań porządku wewnętrznego, wobec przełożonych zachowuje się regulaminowo.

Nie przejawia zachowań autoagresywnych, ani agresywnych, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. W gronie współosadzonych nie stwarza sytuacji konfliktowych, układa zgodne relacje. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury więziennej. W stopniu bardzo dobrym dba o wygląd osobisty oraz ład i porządek w celi mieszkalnej. Czas wolny przeznaczają na oglądanie programów telewizyjnych, słuchanie

audycji radiowych, czytanie prasy i książek oraz rozmowy ze współosadzonymi. Wobec popełnionych przestępstw ma stosunek krytyczny.

Karę pozbawienia wolności T. W. (1) odbywa w systemie zwykłym. W programach resocjalizacji nie uczestniczył. Dotychczas był pięć razy nagrodzony regulaminowo, nie był karany dyscyplinarnie. Jest regularnie odwiedzany przez żonę, ponadto utrzymują stały kontakt telefoniczny oraz listowny. Do systemu przepustkowego nie został włączony z uwagi na brak formalnych uprawnień. Jeden raz korzystał z zezwolenia w trybie art. 141a § 1 kk na czas 5 dni, które wykorzystał zgodnie z przeznaczeniem. Policja nie odnotowała uwag co do zachowania skazanego w trakcie korzystania z zezwolenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

pisma Aresztu Śledczego w C. (k. 2), informacji o pobytach i orzeczeniach (k. 3-12), informacji z Krajowego Rejestru Karnego dot. T. W. (k. 14-16, 62-67), notatek i pism odnośnie toczących się lub zakończonych postępowań (k. 68, 69, 124-125, 127, 145, 168-169, 190), odpisów orzeczeń (k. 70-72, 81-82, 84, 86-91, 94, 105, 107-111, 114, 126-135, 149-150, 152, 166-167, 188, 191-195), opinii o skazanym z informacją o pobytach w zakładach karnych (k. 153-165), akt głównych i wykonawczych Sądu Okręgowego w Gdańsku III K 125/87, Sądu Rejonowego w Chełmnie II K 159/16, Sądu Rejonowego w Tucholi II K 210/15 i akta D 308/15, II K 290/07 i II K 87/07, Sądu Rejonowego we Włocławku II K 1514/13, Sądu Rejonowego Lublin-Zachód IV K 140/04, Sądu Rejonowego w Raciborzu II K 380/05, Sądu Rejonowego w Rzeszowie II K 353/04, Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV K 7/98, IV K 327/97 i III K 150/14, Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej VII K 429/16 i Wp 209/17, Sądu Rejonowego w Kole II K 66/03, Sadu Okręgowego we Włocławku II K 103/09 i II K 29/03, Sądu Okręgowego w Poznaniu XVI Wp 157/17 (w zw. z k.211).

Sąd zważył co następuje:

Sąd w pierwszej kolejności badał przepisy której ustawy winny regulować sytuację prawną skazanego.

Jak wynika z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015r o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) przepisów o karze łącznej w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, tj. przed dniem 1 lipca 2015r., chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Skoro zatem skazujące prawomocne wyroki w sprawach przeciwko T. W. (1) zapadały przed wejściem w życie tejże ustawy, jak i po tej dacie - Sąd musiał rozstrzygnąć konkurencję ustaw na podstawie art.4 § 1 kk.

Na podstawie przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 85 § 2 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu kary lub kary łączne, co w przedmiotowej sprawie pozwalało połączyć kary pozbawienia wolności orzeczone następującymi wyrokami: Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 lutego 2013 r. w sprawie XVI K 270/12, Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 14 listopada 2014 r. w sprawie II K 1514/13, Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 11 marca 2011 r. w sprawie II K 210/15 oraz Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 16 września 2016 r. w sprawie VII K 429/16. Powyższe kary nie zostały jeszcze wykonane, zatem można było je objąć karą łączną w wyroku łącznym (wykonana już została kara pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 maja 2014 r. w sprawie III K 150/14).

Granice, w jakich może być orzeczona kara łączna w wyroku łącznym, określa art. 86 § 1 kk. Zgodnie z tym przepisem „Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności, karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach”.

W tych warunkach, stosując przepisy obowiązujące od 1 lipca 2015r. Sąd mógł wymierzyć skazanemu karę łączną w granicach od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (stosując przy karach z warunkowym zawieszeniem ich wykonania przeliczenie na podstawie art. 89 § 1b kk).

Jednocześnie, należało rozważyć możliwość połączenia kar wymierzonych skazanemu na podstawie przepisów o karze łącznej sprzed nowelizacji 1 lipca 2015r. Zgodnie z normą zawartą w art. 85 kk wówczas obowiązującym, kara łączna (w wyroku łącznym) może zostać orzeczona wobec osoby, która popełniła dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne kary podlegające łączeniu. W konsekwencji, dla wydania wyroku łącznego konieczne jest spełnienie dwóch przesłanek – popełnienia dwóch lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok za którekolwiek z nich oraz orzeczenia za te przestępstwa kar, które nadają się do połączenia.

W przypadku skazanego, do połączenia nadawałyby się wówczas kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 lutego 2013 r. w sprawie XVI K 270/12, Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 14 listopada 2014 r. w sprawie II K 1514/13 oraz Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 maja 2014 r. w sprawie III K 150/14. Przestępstwa, za które skazano T. W. (1) ww. wyrokami w sprawach XVI K 270/12, II K 1514/13 i III K 150/14 popełniono latach 2010 i 2011 a więc przed wydaniem chronologicznie ostatniego z tych wyroków tj. wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 maja 2014 r. w sprawie III K 150/14. Kolejne przestępstwo tzn. za które T. W. (1) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 11 marca 2011 r. w sprawie II K 210/15 zostało popełnione w dniu 17 lipca 2014 r. a zatem już po wydaniu wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 maja 2014 r. w sprawie III K 150/14 i nie wchodzi ono w skład wyżej wskazanego zbiegu realnego. Pozostałe przestępstwa skazanego, za które wymierzono kary pozbawienia wolności tj. objęte wyrokami Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 11 marca 2011 r. w sprawie II K 210/15 oraz Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 16 września 2016 r. w sprawie VII K 429/16 nie tworzą zbiegu realnego w rozumieniu art. 85 kk sprzed nowelizacji. W tym przypadku granicami możliwej do orzeczenia kary łącznej byłoby: 1 rok pozbawienia wolności – 2 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Należy jednak podkreślić, że kary orzeczone za przestępstwa nie wchodzące w skład zbiegu realnego pozostawałyby do odrębnego wykonania. Oznacza to, że nawet w przypadku wymierzenia kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji skazany miałby do odbycia łącznie co najmniej 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności (zakładając, że nie zostanie zarządzone wykonanie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Tucholi w sprawie II K 210/15). W przypadku wymierzenia natomiast kary łącznej na zasadzie pełnej kumulacji skazany musiałby odbyć co najmniej 4 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności. Przy zastosowaniu obecnie obowiązujących przepisów kara łączna obejmuje wszystkie niewykonane jeszcze kary pozbawienia wolności.

Ponadto, biorąc pod uwagę długoletnią, wielokrotną karalność skazanego (brak pozytywnej prognozy kryminologicznej - art. 69 kk w zw. z art. 89 § 1 kk w poprzednim brzmieniu) zarówno przy zastosowaniu „starych” przepisów, jak i obecnie obowiązujących nie doszłoby do wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – przy czym w przypadku zastosowania obecnie obowiązujących przepisów nawet formalnie w przypadku skazanego nie jest możliwe zastosowanie warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności (najniższa możliwa kara łączna przekracza rok, art. 89 § 1 kk). Jednak według obowiązujących obecnie przepisów w sytuacji łączenia kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania z karami pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania i wymierzania kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania stosuje się korzystniejszy dla skazanego przelicznik kar przyjmujący, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 89 § 1b kk). Na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów łączenie takie nie było możliwe i następowało w stosunku „1 do 1” co oznaczało zwiększenie możliwego do orzeczenia wymiaru kary łącznej.

Mając na uwadze powyższe, w szczególności okoliczność, że skazany nie spełnia warunków do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności i przy zastosowaniu przepisów „starych” oprócz kary łącznej do wykonania pozostały by skazanemu kary z jednego (lub dwóch) wyroków nie podlegających łączeniu oraz przelicznik wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest mniej korzystny dla skazanego Sąd postanowił o zastosowaniu przepisów o karze łącznej w obecnym brzmieniu.

Ostatecznie więc, na podstawie obecnie obowiązującej regulacji i we wskazanych wyżej granicach (od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności), Sąd orzekł o karze łącznej pozbawienia wolności.

Przy orzekaniu kary łącznej mogą mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa; system absorpcji (pochłaniania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną; system redukcji, w którym karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium (np. ustawodawczej górnej granicy danego rodzaju kary, przyjętej zasady nadzwyczajnego zaostrzenia), wreszcie system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu w przyjęty przez ustawodawcę sposób.

Sąd orzekający karę łączną powinien rozważyć przede wszystkim zagadnienie związku przedmiotowego i podmiotowego zachodzącego pomiędzy zbiegającym się czynami, co w poważnej mierze decyduje o zastosowaniu w mniejszym lub większym stopniu powyższych zasad przy wymiarze kary łącznej. Silniejsze związki czasowe i rodzajowe pomiędzy dokonanymi przestępstwami wskazują na potrzebę przyznania decydującego znaczenia zasadzie absorpcji łączonych kar, zaś w przypadku zaistnienia luźniejszych relacji pomiędzy tymi czynnikami powinna z kolei przeważać zasada kumulacji. Jak podkreśla się w orzecznictwie priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji, a kara łączna orzeczona na podstawie absorpcji lub kumulacji – jedynie wyjątkiem. Zasada kumulacji może być bowiem uznana za niesprawiedliwą formę odpłaty, zaś zasada absorpcji za nieuzasadnioną postać nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 marca 2005 r., II AKa 106/2005). Sąd podziela pogląd, iż „zasadzie absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej niż dwa wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnjajowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem, mimo godzenia w różne dobra osobiste. Na wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji winny też mieć wpływ okoliczności, które ustawowo wskazują na możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, nawet wtedy, gdy przy wymiarze kar jednostkowych sąd nie skorzystał z tego dobrodziejstwa, a nie sprzeciwiają się temu względy prewencyjne” (wyrok SA w Katowicach z 8 marca 2001 r., II AKa 59/01, Prok. i Pr. 2002, z. 3, poz. 21). Sąd wskazuje, iż kara łączna ma likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym wynikłą z kilkakrotnych skazań. Nie jest to jednak sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19 października 2007 roku w sprawie II AKa183/07).

Sąd wskazuje, iż przestępstwa wchodzące w skład realnego zbiegu, zostały popełnione przez skazanego w okresie ponad 5 lat (od lutego 2011r. do 7 marca 2016 r.), jednakże – oprócz jednego przestępstwa z art. 178a § 1 kk - były to czyny przeciwko mieniu (wszystkie wyczerpywały znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk). Skazany zatem przez długi czas trwał w popełnianiu przestępstw, ale były to przestępstwa w większości jednorodnjajowe, co nakazuje zastosowanie zasady asperacji. W ocenie Sądu niesłuszne byłoby zastosowanie zasady absorpcji, gdyż liczba popełnionych przestępstw świadczy o niepoprawności sprawcy i nie pozwala na sformułowanie pozytywnej dla niego prognozy kryminologicznej, z której wynikałoby, że kara łączna w wysokości najsurowszej z kar jednostkowych byłaby wystarczającą oceną działalności sprawcy (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., II AKa 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8, poz. 19 oraz wyrok SN z dnia 17 maja 2000 r., IV KKN 39/99, LEX nr 51104). Biorąc pod uwagę powyższe argumenty oraz aktualną postawę skazanego – jego pozytywne zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej, Sąd stwierdził, że również niesprawiedliwe byłoby wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady kumulacji.

Ostatecznie Sąd uznał, iż właściwą będzie kara 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Takie ukształtowanie kary łącznej pozbawienia wolności spełnia też swoje cele zarówno w odniesieniu do zasad prewencji indywidualnej jak również ogólnej, stanowić będzie dostateczną dolegliwość dla skazanego, nie budząc poczucia nadmiernej łagodności kary. Z drugiej jednak strony, takie ukształtowanie kary łącznej spowoduje, iż skazany opuści Zakład Karny wcześniej, niż stałoby się to, gdyby odbywał kolejno orzeczone wobec niego kary jednostkowe za przestępstwa tworzące realny zbieg - **punkt 1 wyroku**.

W przypadku łączenia kar grzywny to łączeniu podlegały kary grzywny orzeczone w wyrokach: Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 lutego 2013 r. w sprawie XVI. K. 270/12, Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawie II. K. 1514/13 oraz Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 3 sierpnia 2016 r. w sprawie II. K. 159/16.

Sąd mógł wymierzyć karę łączną grzywny w granicach od 250 do 370 stawek dziennych. Biorąc pod uwagę dużą rozpiętość czasową popełnionych przez oskarżonego czynów, za które wymierzono kary grzywny podlegające łączeniu (luty 2011r. – marzec 2016r.) oraz różnorodność naruszonych tymi przestępstwami dóbr chronionych prawem (mienie, wymiar sprawiedliwości), zarazem pamiętając o aktualnej pozytywnej opinii o skazanym jako osadzonym - Sąd ocenił, że karę łączną grzywny należy orzec w wymiarze zbliżonym do zasady asperacji. Odnośnie wysokości stawki - odpowiada ona możliwościom majątkowym skazanego, przy uwzględnieniu faktu odbywania przez niego kary pozbawienia wolności i obciążeń alimentacyjnych.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że właściwą karą będzie kara 300 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda stawka – **punkt 2 wyroku**.

W pozostałym zakresie połączone wyroki Sąd pozostawił do odrębnego wykonania **punkt 3 wyroku**.

Na podstawie 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd w **punkcie 4 wyroku** zaliczył skazanemu okresy odbywania kary łącznej w sprawie XVI. K. 270/12 Sądu Okręgowego w Warszawie od dnia 17 listopada 2017 r. i nadal.

Wobec braku warunków do objęcia wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem z punktu III tj. wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 maja 2014 r. w sprawie III K 150/14 na podstawie art. 572 kpk Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie – **punkt 5 wyroku**.

Na podstawie przepisów powołanych w **punkcie 6 wyroku** Sąd orzekł o kosztach postępowania. Na podstawie art. 624 § 1 kpk, Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, uznając iż uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na odbywanie długoterminowej kary pozbawienia wolności.

SSO Agnieszka Kędzierska